

**KLIP-
KLAPPER-
klubben**

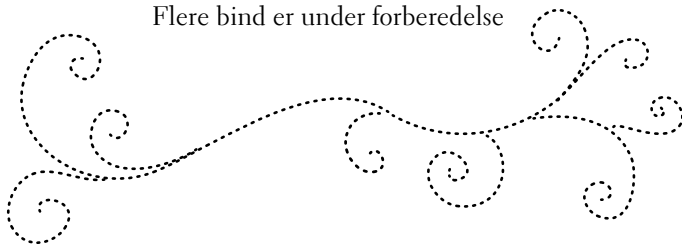

Spøgelser
på Fagerø

Har du læst de første bind i serien om
Klipklapper-klubben?

Veninde-smykket
Hvalernes sang

Flere bind er under forberedelse

Klipklapper-klubben 3: Spøgelse på Fagerø

er oversat fra engelsk efter

THE FLIP FLOP CLUB: MIDNIGHT MESSAGES

© 2013 Working Partners Limited

Omslag og illustrationer © Julia Nielsen

Dansk udgave © 2013 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Johnnie McCoy

Grafisk tilrettelægning: Kat:Art

Bogen er sat med Electra

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2013 i Danmark

ISBN 978-87-7105-498-9

www.alvilda.dk

Spøgelser på Fagerø

Ellen Richardson

På dansk ved Lis Andersen

★ ★
Alvilda
★

FAGERØ

DØD MANDS PYNT

KROGEN

SPEJL-
BUGTEN

STEN-
HØJ

Klubhuset

VEST-
ØERNE

FLOD

SØ

DJÆVLENS
TENDER

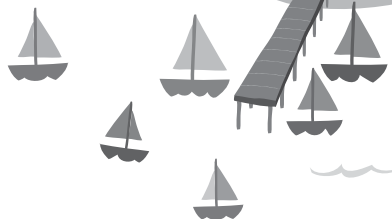
Campingplads

Hovedgaden

Sejlkлуб

HAVNEN

STRAND

KLANG-
MARKEN

ØST-
ØERNE

SUNDET

Staldene

Fagerø-
hus

RINGVEJ

BROVEJEN

Labyrinth

Kirke og
kirkegård

Tante
Dinas
hus

Landsby

Kapitel 1

Elly styrtede op ad bakken. Rygsækken bumpede på ryggen, for hvert skridt hun tog. Hun skulle sove i Tashs hytte i træet, og hun var sent på den.

Det var alt sammen Celestes skyld. Tante Dinas veninde boede hos dem, og hun var *lidt* skør, totalt besat af spøgelse. Under aftensmaden havde tante Dina nævnt, at Fagerøhus var hjemmøgt af Tashs bedstefar, den gamle Blake. Det sagde man i hvert fald. Og under resten af middagen havde Celeste udspurgt Elly, hun havde ovenikøbet forsøgt at fange Elly i entreen på vej ud. Det havde taget en evighed at komme af sted.

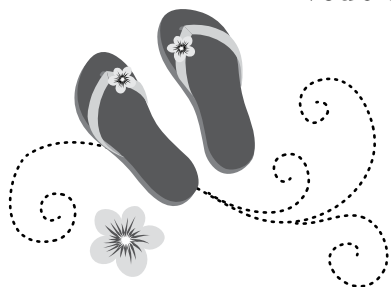
Elly var næsten nået til Blake-familiens gravsted. Hun kunne lige skimte den mørke rektangel, som var den gamle Blakes grav. Han havde forlangt, at den skulle forblive åben og tom. Elly piskede forbi den og åndede så lettet op.

Pludselig dukkede en underlig skikkelse ud af skumringen. Den nærmest snublede ned mod hende, hovedløs og med deforme skuldre. Ellys hjerte stod stille. Det kunne *umuligt* være et menneske – men den havde ben? Og fødder? Og ... klipklappere. Selvlysende pink. Og nu dukkede endnu et væsen op ... i glimtende lilla klipklappere.

Ved siden af travede en lille hund.

”Tash! Sierra!”

Mojo fløj hen til Elly og gøede vildt af gensynsglæde. Tash og Sierra stak hovederne frem bag de papkasser, de slæbte på.

”Uf!” Sierra smed papkasserne på jorden. ”Hej, din snyder!” Hun vendte sig mod Elly med et stort smil. ”Var det ikke meningen, at du skulle hjælpe med at bære alle de her papkasser op til hytten? Hvor blev du af?”

”Er der sket noget?” Tash satte sine papkasser ned, noget mere forsigtigt. ”Du ser helt forkeret ud.”

Elly sukede. ”Tante Dina har en gammel veninde på besøg. Hun er lidt ... altså – nej, det er lige meget.” Elly havde ikke lyst til at beklage sig over sin tantes veninde. Det føltes illoyalt. ”Hun forsinkede mig, det var bare det.”

”Wauw, en ægte overlevende efter en voksen-GAB-gæstesnak! Det troede jeg overhovedet ikke, fandtes.” Sierra gjorde store øjne af respekt. ”Du er totalt min helt. Og det betyder, at du er tilgivet.”

”Og at du stadig kan nå at hjælpe.” Tash tog en af sine papkasser og lagde den i armene på Elly.

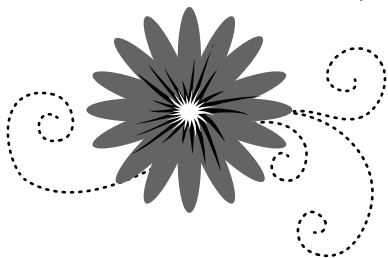
”Hvad er det? Den vejer mindst et ton.”

”Jah,” Tashs stemme lød spøgelsesagtig, ”det vil vise sig.”

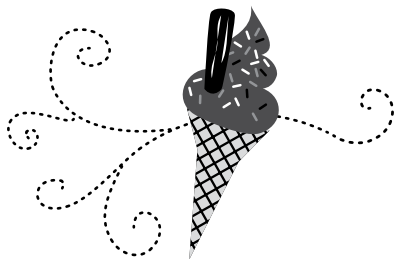
”Tak, venner.” Tash faldt sammen på gulvet i træhuset.

”Hallo! Ikke skade slavernes ben!” Sierra trak sit ben væk. Hun lå på ryggen ved siden af Tash og stønnede. ”Jeg tror ikke, jeg overlever. Stik mig en doughnut mere, hurtigt!” Hun stak en hånd frem. Elly lod en doughnut dumpe ned i den.

”Jeg er ked af, at jeg kom for sent til at hjælpe.” Elly sad i skrædderstilling og nippede til en doughnut, mens hun forsøgte at lade være med at ærgre sig mere over Celeste.

”Det var jo ikke din fejl,” sagde Tash. ”Og du hjalp jo. Jeg anede ikke, at det ville være så stort et arbejde. Det er, fordi mor rydder op i alle bedstefars opfindelser. Nogle af de store skal på museum, men hun sagde, at jeg godt måtte beholde nogle af mine yndlingsting. Og så ville jeg have dem ud af huset, inden de blev blandet med de andre ved en fejl.”

De havde trukket kasserne op til hytten en ad gangen i Mojos elevator-kurv. Tash var lige blevet færdig med at pakke tingene ud, og nu var hele hytten fyldt med tomme papkasser og mærkelige tingester lavet af træ, plastik, ståltråd og glas.

”Jeg sender en regning i morgen,” mumlede Sierra med munden fuld af doughnut. ”Hvor er det bare typisk, at gamle Blakes opfindelser vejer et ton. Jeg mener, hvad kan man ellers forvente af en, der har været så hensynsfuld at opfinde en turistfælde i form af en åben

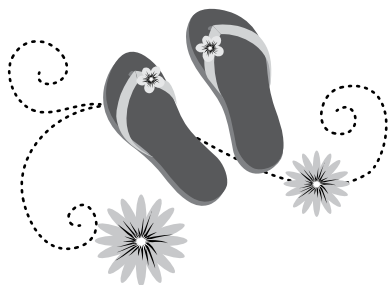
grav ... Åh!” Hun satte sig op og stirrede forskrækket på Tash. ”Undskyld Tash! Jeg glemmer hele tiden, at han var din bedstefar. Det er, som om han mere er en historie fra gamle dage.”

Tash satte sig op. ”Han døde, da jeg var fem.” Hun slog armene om benene og støttede hagen mod knæene. Hendes korte blonde hår strittede endnu mere, end det plejede.

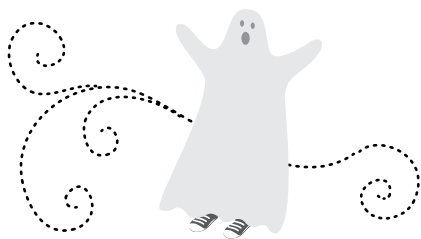
Elly syntes, hun pludselig så meget trist ud. ”Kan du huske ham?” spurgte hun.

”Ja. Jeg ved godt, at jeg laver grin med ham som alle andre, men jeg savner ham rigtig meget. Han er næsten det eneste, jeg kan huske, fra da jeg var mindre.

Jeg fulgte ham alle vegne som en lille hvalp, men han lod aldrig til at have noget imod det. Det, jeg husker

bedst, er, når jeg var i hans værksted. Resten af huset var snavset og støvet, men værkstedet

– det skinnede! Det var fyldt med blanke metaldimser, små ruller af ståltråd, æsker med skruer og møtrikker, småbitte mekaniske ting. Lidt ligesom julemandens gavefabrik. Han sad der ved bordet med bittesmå skruetrækkere og niptange i sine store, rynkede hænder. Og så fortalte han mig historier om sine opfindelser, mens han arbejdede.” Hun tav et øjeblik. ”Jeg var virkelig glad for ham.”

”Du må undskylde det, jeg sagde om ham,” mumlede Sierra.

”Det er okay.” Tash trak på skuldrene. ”Jeg er vant til, at folk tror, at bedstefar var skør. Nogle gange tror jeg det også selv. Men det var alligevel den lykkeligste tid i mit liv. Indtil jeg mødte jer to!” Hun smilede varmt til dem begge, og al tristhed forsvandt fra hendes øjne.

”Jeg er bare glad for, at mor sagde, at jeg godt måtte beholde de her opfindelser som minde om ham. Hun vil have resten på museum. Der kommer en eller anden professor i denne uge og kigger på dem. Måske kan han finde ud af, hvad det er, de kan.”

”Fortalte din bedstefar historier om nogen af de her ting?” Elly kiggede nysgerrigt på tingesterne fra papkasserne. En af dem lignede en gammeldags espresso-maskine, og der var en høj plastiktube, som lignede en lavalampe. De fleste af opfindelserne var kasser af plastik eller træ dækket af urskiver og knapper. Enkelte var viklet ind i kulørt

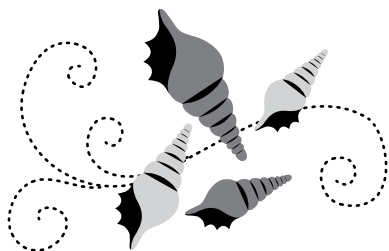
ståltråd, som strittede kaotisk

til alle sider. Elly fik øje på en uåbnet papkasse.

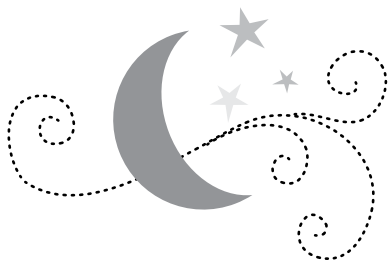
”Hov! Du har ikke pakket den der ud.”

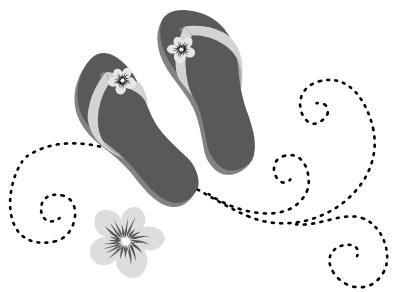
”Den er speciel.”

Tash sprang på fødderne, åbnede papkassen og løftede

et stort, tungt
udseende skrin op.
Hun satte det på bordet
og vendte sig så mod dem
med et højtideligt ansigtsudtryk. ”Jeg har
brug for jeres hjælp til at løse et mysterium.”

Kapitel 2

”Hvad for et mysterium?” spurgte Elly.

”Er det i skrinet?” spurgte Sierra.

Tash vendte sig mod skrinet igen og tørrede støvet af det med en serviet. Det mørke træ glimtede i lyset fra camping-lampen. En tynd revne øverst viste, hvor låget var, men Elly kunne hverken se hængsler, kroge eller nøglehul.

”Hvordan lukker man det op?”

”Det er det, der er mysteriet,” sagde Tash. ”Bedstefar skrev i sit testamente, at skrinet var til mig. Jeg har aldrig kunnet åbne det. Jeg tror, at det fungerer som en slags puslespil.”

Sierra spærrede øjnene op. ”Har din

bedstefar testamenteret det til dig? Der er garanteret noget værdifuldt indeni: diamanter ... eller skødet på en guldmine!”

”Et mystisk skatteskrin!” Elly lod fingrene glide hen over det glatte træ langs låget. ”Gad vide, hvorfor han ikke efterlod en instruktion i, hvordan man åbner det?”

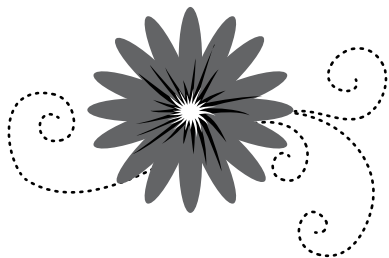
”Han ville have, at jeg selv skulle finde ud af det,” sagde Tash. ”Bedstefar elskede gåder. Prøv at løfte det, men forsigtigt! Det, der er indeni, kan være skrøbeligt.”

Elly løftede varsomt skrinet med begge hænder. ”Den er tung.”

”Iiihh! Guld! Jeg vidste det!” hvinede Sierra.

”Hvordan kan du holde det ud, Tash? Jeg ville straks smadre det for at se, hvad der er indeni.”

”Nej.” Tash rystede på hovedet. ”Bedstefar mente, jeg var klog nok til at åbne det, og jeg har

ikke tænkt mig
at snyde.”

”Lad os alle tre
forsøge.” Sierra lagde
hænderne på skrinet. ”Vi tre må være klogere
end skrinet.”

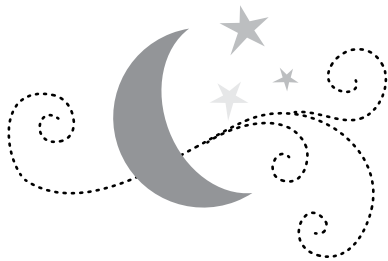
En halv time og seks doughnuts senere
måtte Sierra erkende sit nederlag. ”OMG, jeg
er dummere end en trækasse! Total nedtur.”
Hun lod sig dumpe ned på gulvet.

”Jeg har forsøgt i syv år,” stønnede Tash.

”Så har jeg det straks bedre,” sagde Sierra.
”Måske skulle vi bare *skrinlægge* hele sagen,”
grinede hun og vendte sig mod Elly. ”Du har
været tavs som graven hele aftenen. Og du
har kun spist tre doughnuts. Det holder slet
ikke! Du har gang i noget. Ud med det!”

”Er det noget med din tantes veninde?”
spurgte Tash.

Elly tøvede. Det var ikke pænt at tale grimt
om Celeste, men hun kunne ikke tale med
tante Dina om det. ”Problemet er ...” Hun

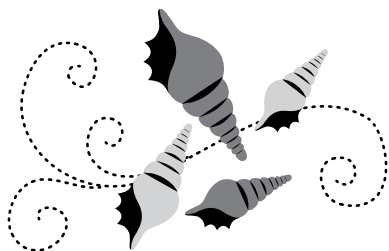

sukkede. ”Jeg har det virkelig dårligt med det, men jeg kan altså ikke lide hende.”

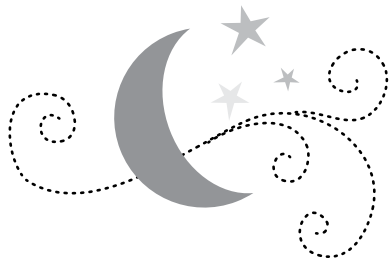
”Man behøver ikke at kunne lide alle,” sagde Tash.

”Nej, ikke engang dig!” sagde Sierra med et smil.

Elly slappede af. Hun burde have vidst, at Sierra og Tash selvfølgelig kunne forstå hende. ”Det er ikke så meget Celeste ... jeg mener, hun er lidt overdramatisk, altid klædt i sort som en goth-type, selvom hun er *alt* for gammel til det. Hun smiler næsten aldrig, og så taler hun med den her dæmpede stemme hele tiden, som om alt er helt vildt alvorligt. Kender I det?”

Sierra stønnede.
”Jeg har sådan en lærer. Alle kalder hende 3 x M – den Monotont Messende

Mama. Der er overhovedet ingen, der hører efter i hendes timer. Jeg har næsten medlidenhed med hende, men det er altså hendes egen fejl.”

Elly nikkede. ”Det lyder som Celeste,” og så skyndte hun sig at tilføje: ”Men så slem er hun heller ikke.” Elly ville også gerne være fair. ”Det værste ved hende er spøgelserne.”

”Spøgelserne?” Sierra skulle lige til at bide i en doughnut, men stoppede op.

”Holder din tantes veninde tamme spøgelser?” Det glimtede i Tashs blå øjne, men hun så alvorlig ud. ”Jeg tør vædde med, at hunde er lettere at træne.”

Billedet af Celeste i færd med at lære et spøgelse at lægge sig, sætte sig og rulle rundt fløj gennem Ellys hoved. Latteren boblede i halsen på hende. Sierra fik sin doughnut galt i halsen og spyttede krummer ud over det hele. Tash kunne ikke holde den alvorlige maske

længere og skreg af grin. Mojo sprang op og gøede af begejstring.

”Forklar!” krævede Sierra, da hun var i stand til at tale igen.

”Hun jager spøgelser.”

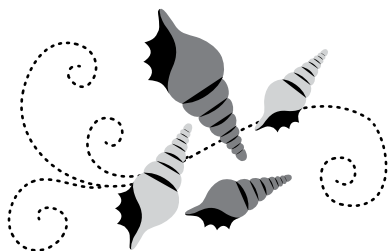
”Du tager gas på os!” Sierra vendte sig mod Tash. ”Gør hun ikke?”

Men Tash lo ikke længere. Hun lænede sig frem. ”Fortsæt,” sagde hun.

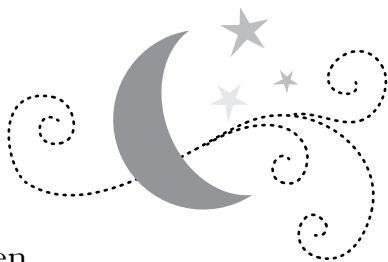
”Det er rigtigt,” sagde Elly. ”Hun kalder sig selv et medie. Og hun siger, at hun kan tale med spøgelser. Hun er på besøg her, fordi der åbenbart er blevet set spøgelser på Fagerø.”

”Det har jeg da ikke hørt noget om,” sagde Sierra. ”Det er garanteret noget, hun finder på.”

”Det eneste jeg ved, er, at hun har hørt, at der er blevet set spøgelser her på øen, og nu vil hun tjekke det ud.” Elly trak på skuldrene.

”Spøgelser findes ikke!” erklærede Sierra.

Tash sprang hen til den sidste papkasse, som ikke var blevet tømt. Hun rodede rundt i den og løftede så et besynderligt apparat op. Det var en lille rektangulær plastikkasse med en elpære på toppen og noget, der lignede et speedometer på siden.

”Hvad er det?!” Sierra så skeptisk på apparatet. ”Det er bedstefars spøgelses-detektor,” sagde Tash med et grin. ”Måske skulle vi lade Celeste låne det, Elly. Det skulle kunne afsløre paranormal aktivitet.”

Sierra fnøs. ”Helt ærlig! Virker det bras?”

Tash trak på skuldrene. ”Nogle af bedstefars opfindelser gør. Jeg synes, vi skal prøve den.”

”Selvfølgelig virker den ikke, for der findes ikke spøgelser,” fastholdt Sierra stædigt.

Elly havde ikke lyst til, at deres overnatning skulle spoleres af et skænderi. ”Jamen så kan det jo ikke skade at afprøve det. Kom nu, Sierra, det er jo bare for sjov.”

”Okay ... selvom det er totalt meningsløst.”

Tash satte kassen på bordet og hentede sin store lommelygte. ”Vi bruger batterierne fra denne her. De har samme størrelse.”

”Det lyder, som om du har prøvet det før,” sagde Elly. ”Virkede det?”

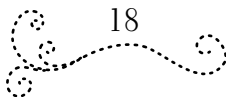
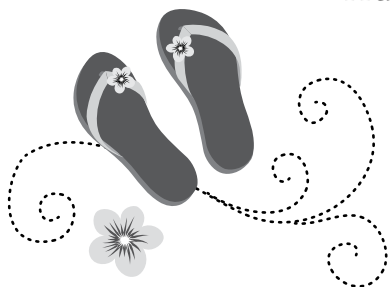
”Æh ... nej.” Tash proppede batterierne ned i rillen i spøgelsesdetektoren og smækkede batterilåget i. ”Den stod der bare, helt stille.”

Sierra faldt lidt ned. ”Nå, men så prøv da. Tænd den.”

”Vil du gøre det, Elly?” spurgte Tash.

”Ja!” Elly havde sommerfugle i maven.

Hun rakte en hånd ned og trykkede på den lille kontakt. Det lignede en helt almindelig lyskontakt på en væg, men pæren lyste ikke. Der skete absolut ingenting. Elly vidste ikke,

om hun skulle være glad eller skuffet. Hun kiggede op på sine to venner.

Tash trak på skuldrene. Sierra kastede sit lange, mørke hår tilbage over skulderen. ”Hvad sagde jeg! Der findes ikke ...”

Dimsen begyndte at snurre. Elpæren flimrede og lyste så med et uhyggeligt blåt lys. Nålen i speedometeret dirrede og svingede rundt i urskiven fra det blå felt til det hvide og nærmede sig langsomt men sikkert det røde felt.

I hytten var der totalt stille bortset fra den svage snurren fra spøgelsesdetektoren. Det gik op for Elly, at hun sad og holdt vejret. Sierras ansigt var kridhvidt.

”Nå.” Tashes stemme lød latterligt normal. ”Jeg er åbenbart ejer af en hjemsøgt hytte!”

